

**Резюмета на публикации
на гл. ас. д-р Елена Калфова**

**представени за участие в конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ по
3.3. Политически науки (Регионално управление и политика), обявен от СУ „Св.
Климент Охридски“, публикуван в ДВ, бр. 93 от 26.11.2019 г.**

Хабилитационен труд, монография:

1. Калфова, Е., 2019, Регионално управление и регионална политика – приложение и оценка, УИ „Св. Климент Охридски“, ISBN 978-954-07-4863-4, с. 342.

Изследването е монографично и съдържа цялостен анализ на регионалното управление, регионалните институции и регионалната политика и проявлението им в България. Приложен е теоретичен подход базиран на интегриране на подходите на институционализма, новия институционализъм и подхода на публичните политики. Използвайки този подход, развитието и изменението на регионалната политика и регионалното управление се разглеждат като взаимосвързан процес част от цялостната тенденция по промяна на ролята и функциите на държавата и на начина на осъществяване на публичните политики.

Публичното управление търпи сериозна промяна в последните десетилетия. Държавата престава да е единствената, която осъществява политическото управление. Идеята за единна политическа общност, олицетворявана от държавата, се заменя с концепцията за набор от институции със законово регламентирани правомощия, цели, конкретна роля в публичното управление, социални и икономически групи, а частният и гражданският сектор имат все по-значително влияние върху управлението. Това е резултат от изменението на обхвата на икономическата и/или политическата дейност, която се разширява и/или измества в сравнение с традиционния обхват на управление на институциите на всички управленски нива. Освен това, суверенитет и правомощия се прехвърлят от централната власт на национално ниво към наднационалните институции и към поднационалните нива на управление в резултат от процесите на глобализация, регионализация и интеграция в рамките на ЕС. Различните нива на управление вече имат собствена самостоятелна роля в управлението, поднационалните нива – местни и регионални, престават да са само обект на ръководство от централната власт, а са изразители на определени обособени интереси. Институционалната система на съвременната държава се изменя в отговор на променения начин на публично управление. Класическата централизирана структура се променя като власт, правомощия

и отговорностите се преразпределят между различни по тип институции и политически мрежи, сформирани около провеждането на конкретните публични политики. Тук сме далеч от идеята, че националната държава е „мъртва“ и че институционалната система е загубила водещата си роля. Но нейната промяна е неоспорим факт, който не може да бъде пренебрегван.

От своя страна, всяка конкретна политика отразява определено състояние на отношенията между съответния проблем и неговите пазарни, политически и социални рамки. Изменението на конкретните политики е резултат от нови отношения в този триъгълник и изключването на единия от неговите върхове прави всеки анализ едностранчив. Следователно, институционалната система и конкретните публични политики са взаимосвързани и взаимно определящи се. Съществува процес на взаимно влияние между институционалната и административната система и провежданите политики. Развитието на регионалното управление и на регионалната политика е изключително показателно за тези процеси. На тази основа в това изследване прилагаме подход, съчетаващ този на институционализма и неоинституционализма с този на публичните политики. Съчетаването на теоретичните подходи създава допълващо се знание, като включва в анализа различни фактори за развитието както на политиките, така и на институционалната и административна система. Задълбоченото разбиране на регионалното управление е невъзможно без анализ на процесите по изработване и осъществяване на регионалната политика. Възприемането на определено съдържание и подход на регионалната политика влияе върху ролята, институционалните характеристики и функциите на регионалните институции. Системата на регионалното управление определя в значителна степен конкретното съдържание на регионалната политика и резултатите от нейното прилагане.

Промените в начина на осъществяване на публичното управление и публичните политики, моделите на взаимодействие между публичния и частния сектор, активното включване на неправителствените организации и гражданското общество, налагането на системата на многостепенното управление променят значително природата на регионалното управление. Включването на множество институции на различни нива в процеса на регионално управление дава основание то да се дефинира по-скоро като област за взимане на решения (decision space), отколкото като конкретен тип/типове институционална структура. Алтернативните варианти за развитието на институциите на регионално ниво се възприемат не толкова като изменение на институционалната форма, колкото като изменение на функциите, които те изпълняват. Следователно,

съвременното развитие на регионалното ниво на управление представлява както изменение на институционалната му организация, така и изменение на функциите, които то изпълнява в системата на държавното управление.

Последните 30 години са период на приспособяване на регионалната политика към променящата се икономическа, политическа и социална ситуация в много европейски държави. Икономическата система стана по-глобализирана, по-конкурентна, по-интензивна, по-несигурна, интензитетът на икономическите, технологичните, социалните и политическите промени са повишава. Повишават се различията в развитието и в перспективите за развитие на национално и на регионално ниво. Структурите на управление се развиват в многостепенни системи, включващи сложно взаимодействие на местните, регионалните, националните и наднационалните нива на управление. Съществуващите институции се реорганизируют, възникват нови институции и нови отношения, често базирани около партньорство, като мрежовият подход става все по-значим в управлението на регионалното развитие. Икономическите и управленските промени стимулират нови подходи, чрез нови инструменти на публичните политики, които се стремят да използват както вътрешни, така и външни ресурси на растеж и развитие. Концепциите за разбирането и изследването на местно и регионално развитие изместват фокуса си от количествените измерения на развитието към качествените. Това води до значителни изменения в съдържанието на регионалната политика - в целите, в подходите, в инструментите и в управлението ѝ. Налице е тенденция за съществена промяна в цялостната парадигма на регионалната политика. Ясна е еволюцията в концептуалната основа - от регионалната политика, основана предимно на подходи за стимулиране на екзогенния растеж, към политика основана на стимулирането на иновативната среда, качеството на човешкия капитал, предприемачеството, междурегионалните мрежи и т.н. Необходимо е да се отбележи, че промяната на парадигмата на регионалната политика е процес на преход, а не самоцел. Търсенето на ефективност в променената икономическа, социална и политическа среда най-често води до комбинация и паралелно съществуване на разнотипни подходи. Промяната в парадигмата се дължи най-вече на нарастващия консенсус, че специфичната за всеки един регион комбинация от социални, културни, икономически и политически фактори е от съществено значение за резултатите от регионалната политика. Това налага адаптирането ѝ към всеки един регион. Така все по-често се залага на процес на изработване и прилагане на регионалната политика, основан на подхода „отдолу - нагоре“. Вместо регионалната политика да е усилие преди всичко на централното

управление и да са прилагат сходни стратегии във всички региони, се акцентира на включването на местните и регионалните общности, засилва се значението на многостепенното управление като концепция за организация на управленските процеси и взаимодействието между институционалните и неинституционалните участници в тях.

Развитието на регионалното управление и институционалната му организация са разгледани в Първа глава от тази книга. Подробно са дефинирани и анализирани различните типове регионални институции и тяхното място в управленската система на държавата. Анализирани са факторите за неговото развитие и връзката основни фактори – тип на възприетите регионални институции.

Специално се акцентира и на връзката между институционалната организация на регионалното управление и съдържанието на провежданите конкретни публични политики във Втора глава. Разгледани са проблемите на регионалното развитие, теоретичните концепции, обясняващи спецификите на този процес. Детайлно се проследява тяхното влияние върху възприемането на един или друг тип регионална политика в търсене едновременно на ефективност, ефикасност и справедливост. Направен е анализ на отделните елементи на регионалната политика – цели, подходи, инструменти. Представени са и предимствата и ограниченията при прилагането на един или друг подход, на едни или други инструменти.

Третата глава е посветена на разглеждането на процеса по оценката на регионалната политика и специфичните предизвикателства, които той поставя. Регионалната политика е широкообхватна политика, обикновено поставяща си сбор от икономически и социални цели, прилагат се разнотипни инструменти, необходимостта целите, инструментите и системата на управление да се адаптират към спецификата на конкретния регион и все по-широкото прилагане на многостепенна система на управление предопределят ползването на усложнен набор от методи при изработването на оценката ѝ. Следователно, изключително важно е да се прилага теоретично обоснован, систематичен подход при изработването на оценката. Целта е да се предостави надеждна и обективна оценка, достъпна за всички заинтересовани страни. Но оценката на регионалната политика има сериозни политически последици. Резултатите от оценката могат да легитимират или не провежданите политики. Това е от ключово значение в случая на регионалната политика, поради сложната многостепенна система за нейното управление и огромния ресурс, който тя разпределя в частния случай на ЕС. Изработването на оценката трябва да се превърне в отворен процес, който може да

допринесе и за повишаване на институционални капацитети за разработване на политики, съответно и за изработването на качествени политики.

Продължава да е изключително интензивен дебатът относно редица важни изследователски въпроси и управленски предизвикателства пред развитието на оценката на регионалната политика. Дебатите са за философските подходи, обосновки и методи за оценка на регионалната политика, за методите за набиране на данни, за системите за мониторинг и др. Няма единен модел за оценка сред всички възможни варианти, който да служи като методологическа рецепта, приложима за всяка оценка на регионалната политика, нито съществуват по-добри или по-лоши методи за оценка. Затова детайлно са разгледани различните методи за оценка, техните предимства и недостатъци, изискванията и ограниченията за тяхното прилагане. Смятаме, че качеството на оценката не зависи от избора на конкретен метод, а от полезността на предоставената информация за повишаване на качеството на провежданата политика.

В Четвърта глава е разгледано развитието на регионалната политика на ЕС от система за подпомагане на изоставащи региони до една от най-значимите политики на Съюза с огромно влияние върху развитието и управленските системи. Системата за прилагане на регионалната политика на ЕС създава уникален модел на многостепенно управление, включващ колективното участие на партньори на различните нива на управление – на ниво ЕС, на национално ниво, на регионално и местно ниво и заинтересовани страни на всяко едно ниво на управление – социални партньори, неправителствени организации, представители на гражданското общество и т.н. В сравнителна перспектива са разгледани и настъпилите промени в регионалната политика и управление на държавите от Централни и Източна Европа. Те се анализирани като част от процеса по европеизация. Регионалната политика на ЕС се разглежда като инструмент на процеса на европеизация. В този контекст са изведени основните механизми на европеизация и резултатите от тях по отношение на регионалната политика и управление. Поставен е специален акцент на ограниченията пред европеизацията и в резултат – на изключително различните резултати в отделните държави от ЦИЕ. Те са особено видими по отношение на ограничената институционална промяна в държавите от Централна и Източна Европа.

Развитието на регионалното управление и регионалната политика в България е представено в Пета глава. Анализира се развитието на институционалната организация, различните типове регионални институции и изменението на функциите, които те изпълняват. Извеждат се причините за ограниченията пред осъществените реформи,

доколко и как се случва или не институционалната промяна на това ниво. Анализирани са ролята на областните управи в системата на държавното управление и процесите на взаимодействие между тях и централната власт и нейните деконцентрирани структури и местните власти в процеса по регионално управление. Специален акцент е поставен върху реформата и въвеждането на задължителните сдружения на общините - като форма на управление и предоставяне на публични услуги на регионално ниво. Оценен е потенциалът им да повлияят значително на управленската система и възможността да бъдат използвани като модел за организиране на управлението в различни публични сфери, които имат по същество регионален обхват. Направени са предложения за възможните бъдещи реформи на регионалното управление – както на институционалната му организация, така и на функционалните му характеристики.

Анализирано и съдържанието на регионална политика в България, процесите по нейното формулиране и прилагане, възприемането на конкретни цели и инструменти. Процесите на трансфер на практики и европеизация са оценени като основни фактори за възприемането на определен модел на регионална политика в България. Детайлно е разгледан и обратният процес - влиянието на регионалната политика на ЕС върху регионалното управление и на практика ограниченото му влияние върху институционалната система в България. Определено е наличието на паралелна административна система за планиране и прилагане на регионалната политика на ЕС в България, като са изведени предимствата и недостатъците от прилагането на такъв управленски подход.

Изключително активен е научният дебат за значението на различните типове фактори – икономически, социални, качеството на публичното управление за реализирането на регионалната политика. В търсене на отговор на въпроса за причините за ефективността или не на прилаганата регионална политика, в Шеста глава е направена емпирична оценка на степента на влияние на качеството на управление за постигането на основната цел на регионалната политика в България. Това дава изключително важна перспектива за разбиране на процесите по изработване и прилагане на регионалната политика и най-вече за разбиране на причините, които определят постигането или не на нейните цели. Направен е анализ на влиянието на различните типове фактори и на регионално ниво. Прилага се сравнителен подход, чиято основна цел е да докаже каузален ефект. Това е квазиекспериментален подход, който цели да установи дали едни и същи фактори влияят върху икономическото развитие в зависимост от типа на региона. Прилага се един от най-широко използваните методи за оценка - множествена линейна

регресия. Тя позволява да бъде показан общият ефект на множество фактори (независими променливи) върху зависимата променлива (индикатор за резултат от политиката). Следването на този модел ни дава възможност за сравняване на резултатите с предходни изследвания, което ни позволява резултатите допълнително да бъдат по-надеждно верифицирани.

Направената оценка доказва значимостта на качеството на управлението за постигането на основната цел на регионалната политика – стимулиране на икономически растеж както на национално, така и на регионално ниво. Доказа се и наличието на някои специфични фактори, които определят резултатите от провежданите политики в столицата. Отчитането на различно влияние на анализирания фактори в отделните области ясно свидетелства за наличието на специфики в моделите на развитие. Това потвърждава необходимостта от провеждането на промяна на подхода на регионалната политика в България. Направени са предложения за преодоляване на недостатъците.

The study is monographic and contains comprehensive analysis of regional governance, regional institutions and regional policy and their manifestation in Bulgaria. A theoretical approach based on integrating the approaches for institutionalism, neo-institutionalism and public policies is applied. Using this approach, the development and change of regional policy and regional governance are considered as an interconnected process, which is a part of an overall trend toward change of the state role and functions and method of implementation of public policies.

Public governance has undergone a major change in recent decades. The state is no longer the only one to govern policies. The concept of unified political community embodied by the state, is being replaced by the concept of a set of institutions which have statutory powers, objectives, specific role in public governance, social and economic groups, thus enabling private and civic sectors to have increasing influence on governance. This results from a change in the scope of economic and / or political activity, which is expanding and / or shifting compared to the traditional scope of governance of the institutions at all levels of governance. In addition, sovereignty and powers are transferred from central authority at national level to supranational institutions and to sub-national levels of governance as a result of the processes of globalization, regionalisation and integration within the EU. Different levels of governance already have their own independent role in governance; sub-national levels - local and regional - cease to be subject only to central authority governance, and started to express certain specific interests. Institutional system of the modern state is changing in response to the altered method

of public governance. Traditional centralised structures are changing, with the powers and responsibilities being redistributed between different types of institutions and political networks established for the purpose of implementation of specific public policies. We are far away from the idea that the nation-state is "dead" and that the institutional system has lost its leading role. Its change, however, is an indisputable fact that cannot be ignored.

Each particular policy, itself, reflects certain relations between the problem in question and its market, political and social frameworks. The change in specific policies is the result of new relations in this triangle, and the exclusion of one of its apexes makes each analysis unilateral. Therefore, the institutional system and specific public policies are interconnected and mutually identify themselves. There is interaction between institutional and administrative systems and the implemented policies. The development of regional governance and regional policy is extremely indicative of these processes. Based on the above, in this study we apply an approach combining the approach for institutionalism and neo-institutionalism and approach for public policies. The combination of theoretical approaches creates complementary knowledge, which incorporates in the analysis various factors for development of both policies and institutional and administrative system. Thorough understanding of regional governance can not be demonstrated without an analysis of the processes of regional policy formation and implementation. The perception of particular content and regional policy approach influences the role, institutional characteristics and functions of regional institutions. Regional governance system largely determines the specific content of regional policy and the results of its implementation.

Any changes in the method of public governance and implementation of public policies, patterns of interaction between public and private sectors, active involvement of NGOs and civil society, and imposition of multi-level governance system significantly affect the nature of regional governance. The involvement of multiple institutions at different levels in the regional governance process is the reason to define it as a decision space rather than a specific type / types of institutional structure. Alternative options for development of institutions at regional level are perceived as a change in the functions that the institutions perform rather than as a change in the institutional form. Therefore, the recent development at regional level of governance represents both a change in its institutional organisation and a change in the functions it performs in the public governance system.

The last 30 years have been a period of regional policy adaptation to the changing economic, political and social situation in many European countries. The economic system has become more globalised, more competitive, more intense, more uncertain, and the intensity of

economic, technological, social and political changes is increasing. The differences in development and development prospects at national and regional level are increasing. Governance structures evolve into multi-level systems involving complex interactions among local, regional, national and supranational levels of governance. Existing institutions are being reorganised and new institutions and new relationships often based on partnership are emerging, with the network approach becoming increasingly important in managing regional development. Economic and management changes stimulate the development of new approaches through new public policy instruments that seek to use both internal and external growth and development resources. The concepts of understanding and research of local and regional development turn their focus away from the quantitative dimensions of development to qualitative ones. This leads to significant changes in the contents of regional policy - in its objectives, approaches, instruments and governance. There is a trend toward significant change in the overall paradigm of regional policy. The evolution of conceptual basis is clear - from regional policy based mainly on approaches to stimulate exogenous growth to policy based on stimulating the innovative environment, quality of human capital, entrepreneurship, interregional networks, etc. It should be noted that changing the paradigm of regional policy is a transition process, not an end in itself. The quest for effectiveness in the changing economic, social and political environment most often leads to combination and coexistence of diverse approaches. The paradigm change is chiefly due to the growing consensus that a region-specific combination of social, cultural, economic and political factors is essential to regional policy performance. This requires its adaptation to each region. Thus, it is becoming increasingly common to develop and implement regional policy based on a bottom-up approach. Instead of considering regional policy as an effort of central government and implementing similar strategies in all regions, the involvement of local and regional communities is emphasised and the importance of multilevel governance as a concept for the organisation of management processes and interaction between institutional and non-institutional participants therein is enhanced.

The development of regional governance and its institutional organisation is discussed in Chapter One of this book. The different types of regional institutions and their place in the governance system of the state are defined and analysed in detail. The factors for its development and the relationship between the main factors - type of approved regional institutions - are analysed.

Particular emphasis is also placed on the link between the institutional regional governance organisation and contents of implemented specific public policies in Chapter Two.

The problems of regional development and theoretical concepts explaining the specifics of this process are discussed. Their impact on the perception of one or other type of regional policy in pursuit of efficiency, effectiveness and fairness is thoroughly discussed. An analysis of the individual regional policy elements - objectives, approaches, and instruments - has been made. The advantages and limitations of applying one or other approach to one or other instruments are also presented.

The third chapter deals with the process of evaluating regional policy and the specific challenges it poses. Regional policy is wider policy, which usually sets a combination of economic and social objectives, applying different types of tools to meet the need to adapt the objectives, instruments and governance system to the specificities of particular region and the widespread use of multi-level governance system predetermines the use of a complex set of methods in making its evaluation. Therefore, it is extremely important to apply conceptually sound, systematic approach in producing the evaluation. The aim is to provide reliable and objective evaluation that is accessible to all stakeholders. The evaluation of regional policy, however, has serious political implications. The evaluation results may or may not legitimise the implemented policies. This is crucial in the case of regional policy, given the complex multi-level governance system and the huge resources, which it allocates in the EU's particular case. Evaluation production should be an open process, which can also help to increase institutional capacity for policy development and quality policy-making.

The debate on a number of important research issues and governance challenges to the development of regional policy evaluation remains extremely intense. The debate concerns philosophical approaches, justifications, methods of regional policy evaluation, methods of data collection, monitoring systems, etc. There is neither unified evaluation model among all possible options, which serves as a methodological recipe for any regional policy evaluation, nor better or worse evaluation methods. Therefore, the various evaluation methods, their advantages and disadvantages, requirements and limitations for their implementation are discussed in detail. We believe that the evaluation quality does not depend on the choice of particular method but on the usefulness of the information provided to improve the quality of implemented policy.

Chapter four examines the transformation of EU regional policy from a system to support regions that are lagging behind to one of the Union's most significant policies with a huge influence on governance system development. The EU regional policy implementation system creates a unique multi-level governance model involving the collective participation of partners at different levels of governance - EU, national, regional and local level - and

stakeholders at each level of governance - social partners, non-governmental organisations, civil society representatives, etc. The changes in regional policy and governance of the countries of Central and Eastern Europe are also discussed in a comparative perspective. They are analysed as part of the Europeanisation process. EU regional policy is regarded as a tool of the Europeanisation process. In this context, the main Europeanisation mechanisms and the results thereof are outlined in terms of regional policy and governance. Particular emphasis is placed on the restrictions on Europeanization and, as a result thereof, on the extremely different results in the CEE countries. They are particularly evident in view of the limited institutional change in the countries of Central and Eastern Europe.

The development of regional governance and regional policy in Bulgaria is presented in Chapter Five. The development of institutional organisation, different types of regional institutions and the change in the functions which they perform are analysed. The reasons for restriction of the completed reforms, the extent to which institutional change occurs and the manner of its occurrence at this level are outlined. The role of regional governments in public governance system and the processes of interaction between them and central authority, its devolved structures and local authorities in the regional governance process are analysed. Special focus is put on the reform and introduction of compulsory municipal associations - as a form of governance and provision of public services at regional level. Their potential to significantly influence the governance system and the ability to use them as a model for organising governance in various public spheres, which have essentially regional scope, have been assessed. Proposals for any possible future reforms of regional governance - both of its institutional organisation and its functional characteristics - have been made.

The contents of regional policy in Bulgaria, processes of its formulation and implementation, and the adoption of specific objectives and instruments are also analysed. The transfer of practices and Europeanisation processes have been evaluated as the main factors for adopting certain regional policy model in Bulgaria. The reverse process - the impact of EU regional policy on regional governance and its limited impact on institutional system in Bulgaria - is also discussed in detail. The existence of shadow administrative system for planning and implementation of EU regional policy in Bulgaria has been identified and the advantages and disadvantages of the application of such governance approach have been outlined.

The scientific debate on the importance of various types of factors - economic, social, quality of public governance for implementation of regional policy - is extremely active. In answering the question of the reasons for effectiveness or lack of effectiveness of the

implemented regional policy, Chapter Six makes an empirical assessment of the level of influence of the quality of governance for achievement of the main objective of the regional policy in Bulgaria. This is extremely important to understand the processes of developing and implementing regional policy, and, in particular, to understand the reasons, which determine whether or not to achieve its objectives. The impact of different types of factors has been analysed at regional level as well. Comparative approach, which main purpose is to prove causal effect, is applied. This is a quasi-experimental approach that seeks to determine whether the same factors affect economic development depending on the type of region. One of the most commonly used methods of evaluation - multiple linear regression - is used. It shows the overall effect of multiple factors (independent variables) on the dependent variable (policy outcome indicator). The use of this model allows us to compare the results with those obtained in previous studies, and to further verify them in a more reliable manner.

The evaluation proves the importance of the quality of governance for achieving the main objective of regional policy - stimulating economic growth at both national and regional levels. The existence of some specific factors, which determine the results of the implemented policies in the capital, has also been proven. The different impact of the analysed factors on different areas, which has been taken into account, clearly underlines the presence of specifics in the development models. This confirms the need to change the regional policy approach in Bulgaria. Proposals to address shortcomings have been made.

Статии и студии

2. Kalofva, E., 2019, Regional Policy and Regional Governance - The Bulgarian Institutional Reform That Did Not Take Place, Публични политики.bg, vol 10, issue 4, 2019, с. 33-57, ISSN 1314-2313

Възприемайки концепцията за взаимната обусловеност на процесите на развитие на регионалното управление и регионалната политика, в тази статия се анализира развитието на регионалните институции в България, изменението на функциите, които те изпълняват паралелно с анализа на регионалната политика. Анализирана е ролята на областните управи в системата на държавното управление и процесите на взаимодействие между тях и централната и местните власти в процеса по регионално управление. Извеждат причините за и ограниченията пред осъществяването на реформи, доколко и как се случва или не институционалната промяна на това ниво. Процесите на

трансфер на практики и европеизация са оценени като основни фактори за възприемането на определен модел на регионална политика в България. Детайлно е разгледан и обратния процес – влиянието на регионалната политика на ЕС върху регионалното управление. Извежда се тезата, че то не води до съществена промяна в институционалната система на България. Определено е наличието на паралелна административна система за планиране и прилагане на регионалната политика на ЕС в България, като са изведени предимствата и недостатъците от прилагането на такъв управленски подход.

Taking up the concept of the nexus between the development processes of regional governance and regional policy, this article analyses the development of regional institutions in Bulgaria, the change in the functions they perform, in parallel with a regional policy analysis. The role of regional governments in the public administration system and the processes of interaction between them and the central and local authorities in the regional governance process are discussed. The reasons for and the limitations to the reforms that have been carried out are identified, as well as whether and how institutional change at this level is or is not taking place. Transfer of practices and Europeanisation have been assessed as major factors for the adoption of a particular regional policy model in Bulgaria. The reverse process - the impact of EU's regional policy on regional governance – is also discussed in detail. It is suggested that this impact does not lead to a significant change in the institutional system of Bulgaria. The existence of a parallel administrative system for planning and implementation of EU's regional policy in Bulgaria has been identified, outlining the advantages and disadvantages of implementing such a governance approach.

3. Kalofva, E., Factors for adoption of EU funds in Bulgaria, Heliyon, 2019, Volume 5, Issue 1, 31 January 2019, e01150, ISSN 2405-8440, SJR (0,43 - 2018Q1), <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2405844018366635>

Икономическото сближаване между регионите на Европейския съюз и насърчаването на регионалния икономически растеж са основни цели на регионалната политика от 1975 г. В момента над една трета от общия бюджет на ЕС се изразходва за постигането им. Този факт доказва същественото значение на икономическото сближаване. Икономическата криза през последните години и неизбежните реформи в ЕС поставят по-активно въпроса за ефективността на регионалната политика и методите за нейната оценка. Редица учени

провеждат изследвания в тази посока, прилагайки много различни подходи. Широко се прилага аналитичен подход, при които се агрегират данни за трансферите от Структурните фондове на ЕС, данни за резултати – най-често макро икономически показатели и данни за качеството на управление. Подобен подход прилагаме и в този анализ. Основната цел на настоящия анализ е да се оцени влиянието на различни фактори върху резултатите от прилагането на регионалната политика в България и по-точно при усвояването на Структурните и инвестиционни фондове на ЕС.

Economic convergence between the regions of the European Union (EU) and fostering regional economic growth is a major political goal since 1975. Currently more than one third of the total EU budget is spent on achieving the purpose. This fact proves the importance of economic convergence. The economic crisis of recent years and the inevitable reforms in the EU more sharply put the question for effectiveness of regional policy and the methods for its evaluation as a focal one. A number of scientists conduct research in this direction, applying many different approaches. An analytical approach is widely applied to aggregate data on EU structural funds' transfers, performance data - mostly macroeconomic indicators and data on quality of governance. The main purpose of the current analysis is to evaluate the effect of multiple factors upon implementation of Regional policy in Bulgaria and more precisely upon absorption of structural and investment transferred funds.

4. Калфова, Е., 2019, Устойчивост на регионалните различия в България., в Калфова, Е., С. Петров, съст., Демократичност, децентрализация, самоуправление. Юбилеен сборник в чест на 60 годишнината на доц. д.п.н. Милена Стефанова, УИ "Св. Климент Охридски", с. 189-219, ISBN:978-954-07-4665-4.

Преодоляването на регионалните различия и постигането на равномерно и устойчиво регионално развитие се възприема широко като цел на регионалната политика в последните десетилетия. Целта на тази статията е да се анализира динамиката на различията в развитието между регионите в България и чрез това да се оцени степента на постигане на основната цел на регионалната политика в България. В допълнение се поставя и специфичен акцент в анализа на различията в развитието между столицата и останалите области. Изключително ограниченото ниво на сближаване като между регионите от ниво NUTS II (райони от 2 ниво), така и между регионите от ниво NUTS III

(областите) свидетелства за непостигането на целите на регионалната политика на ЕС в България. Това изисква коренна промяна в подхода и мерките, които се използват. Необходимо е да се приложи по-адекватно подход, съобразен с особеностите на отделните региони. Детайлното познаване и разбиране на регионалните различия и процесите на тяхното развитие са ключови за прилагането на подобен подход.

Overcoming regional disparities and achieving balanced and sustainable regional development is widely perceived as a goal of regional policy in recent decades. The purpose of this article is to analyse the dynamics of development disparities between regions in Bulgaria and through this to evaluate the degree of achievement of the main objective of regional policy in Bulgaria. In addition, there is a specific focus on the analysis of the development differences between the capital and the other districts. Extremely low level of convergence, both between NUTS II regions (regions at second level) and between NUTS III regions (districts), is ultimate evidence of not achieving EU regional policy objectives in Bulgaria. This requires a radical change in the approach and the measures it uses. A more adequate approach tailored to the specificities of the different regions needs to be implemented. The detailed knowledge and understanding of regional differences and the processes of their development are key to the implementation of such an approach.

5. Калфова, Е., 2019, Регионална политика и процесите на европеизация в държавите от Централна и Източна Европа, в Стефанова, М., съст., 30 години реформи на публичното управление в Централна и Източна Европа, УИ "Св. Климент Охридски", с. 190-215, ISBN:978-954-07-4843-6

Реализирането на регионалната политика често се възприема като стимул за процесите на европеизация. Регионалната политика на ЕС има съществено отражение върху дизайна на националните политики. От друга страна, формата и степента на въздействие на общностната регионална политика могат сами да бъдат повлияни от националните условия. Ефективността на политиката зависи от наличието на съгласувани и подкрепящи вътрешни политически рамки и подходяща институционална и административна система за осъществяване на интервенциите за регионално развитие. Ако тези условия не бъдат изпълнени, съществува опасност от повърхностна, имитираща европеизация. Тези процеси имат специфични проявления в държавите от ЦИЕ, които са обект на изследване в този анализ.

The implementation of regional policy is often perceived as an incentive for Europeanisation processes. EU regional policy has a significant impact on the design of national policies. On the other hand, the shape and the power of Community regional policy can themselves be influenced by national conditions. The effectiveness of Community policy depends on the existence of cooperative and supportive local political framework and an appropriate institutional and administrative system for implementing regional development interventions. If these conditions are not met, there is a danger of a superficial, imitating Europeanization. These processes have specific manifestations in the CEE countries that are main objective of research in this analysis.

6. Калфова, Е., 2018, Качеството на управление - основен фактор за реализирането на регионалната политика, в Калфова, Е., С. Петров, съст., Накъде сме тръгнали? Юбилеен сборник в чест на проф. д.п.н. Тодор Танев, УИ „Св. Кл. Охридски“, с. 79-101, ISBN 978-954-07-4533-6.

Нарастващото значение на регионалната политика в Европа, икономическата криза от последните години, неизбежните реформи в ЕС все по-остро поставят проблема за нейната ефективността. На преден план излизат въпросите за причините за успеха и неуспеха на едни или други подходи и инструменти. Въпреки това няма постигнат консенсус сред политици и учени както по отношение на оценката на ефективността на регионалната политика, така и по отношение на основните фактори, които я определят. В последните години темата за качеството на публичното управление и неговото значение за разработването и прилагането на регионалната политика стана много популярна. Основната цел на тази статия е да оцени степента на влияние на качеството на управление върху постигането на основната цел на регионалната политика в България. Втората цел е да се анализират тези фактори на регионално ниво. Това е съществено важно поради значителната роля на местните и регионални нива на управление при реализирането на регионалната политика. Прилага се множествена линейна регресия като метод за анализ. Това ни позволява да изследваме ефекта на множество независими променливи, свързани с качеството на управлението. Приложени са три регресионни модела със сходен дизайн – на национално ниво, на ниво област и за област София. Основната теза е, че качеството на управление оказва значително влияние при реализирането на регионалната политика.

The growing importance of regional policy in Europe, the economic crisis of recent years, the inevitable reforms in the EU sharply put the question about the effectiveness of regional policy. The questions of the reasons for the success or failure of one or other of the regional policy approaches and instruments come out in the foreground. However, no consensus has been reached among political and scientific circles either on the effectiveness of regional policy or on the key factors that drives it. Meanwhile in the recent years, the issues of quality of public governance and its importance for the development and implementation of regional policy have been widely explored. The main objective of this article is to evaluate the degree of influence of the quality of government on the achievement of the main goal of regional policy in Bulgaria. The second objective is to analyse these factors at the regional level. This is essential because of the significant role of local and regional levels of government in the implementation of regional policy. Multiple linear regression is applied as a method of analysis. This allows us to explore the effect of multiple independent variables related to the quality of governance. Three regression models with similar design are applied – at national level, at district level and in Sofia district. The main thesis is that the quality of management has a significant influence on the implementation of the regional policy.

7. Калфова, Е., 2018, Сдружаване на общините за предоставяне на услуги – иновативна практика или ограничаване на самоуправлението, в Томова, Т., С. Петров, съст., Международният трансфер на административни модели и инструменти: възможности, ограничения, рискове, УИ "Св. Кл. Охридски", с. 161-182, ISBN 978-954-07-4406-3

Местното самоуправление в България, както и в Европа, е изправено пред необходимостта да търси нови варианти за повишаване на ефективността и ефикасността на управлението и предоставяните публични услуги. Това е резултат от постоянната концентрация на населението в големите градски центрове, от изменението на обхвата на икономическата и/или политическа дейност, която се разширява и/или измества в сравнение с традиционния обхват на управление на институциите на всички управленски нива. Тези процеси поставят пред общините множество предизвикателства, включително необходимостта да управляват публични сфери с обхват, по същество надхвърлящ местните проблеми, и необходимостта да предоставят ефективно и ефикасно публични услуги в тези сфери. Възможен вариант за преодоляването на подобни проблеми е сдружаването на общините на регионално ниво. Въпреки очевидните си предимства междуобщинското сътрудничество крие и някои рискове, основен от които е създаването

и/или увеличаването на демократичния дефицит в управлението. В българската административна и управленска традиция специфичната форма на междуобщинско сътрудничество за предоставяне на публични услуги е непозната да 2010 г. практика. Целта на настоящия анализ е да се направи оценка на трансфера на политики на ЕС в България като фактор за сдружаването на българските общини. Да се анализира дали и доколко съществуващите форми за сдружаване на общините ограничават правото им на местно самоуправление. Да се изведе потенциала на сдружаването на общините като вариант за реформиране на системата на управление в България.

Local self-government, in Bulgaria as well as in Europe, faces the need to look for new options to increase the efficiency and effectiveness of governance and public services. This is a result of the constant concentration of the population in large urban centres, of changes in the scope of economic and/or political activities that expand and/or shifted compared to the traditional range of government institutions at all government levels. These processes give the municipalities a number of challenges, including the need to manage public spheres, ranging essentially beyond local issues and the need to provide effective and efficient public services in these areas. Option for overcoming such problems is the inter-municipal cooperation at regional level. Despite the obvious advantages, inter-municipal cooperation lays some risks, the main one being the creation and/or the increases of the democratic deficit in governance. In the Bulgarian administrative and governmental tradition, the specific form of inter-municipal cooperation for the provision of public services is unknown to 2010 practice. The objective of this analysis is to evaluate the transfer of EU policies in Bulgaria, as a factor for the inter-municipality cooperation in Bulgaria and to explore to what extent this is a factor for restrictions of local self-government. To bring out the potential of municipal association as an option for reforming the governance system in Bulgaria.

8. Kalofva, E., 2018, Regional Disparities in Bulgaria – an Insurmountable Challenge, сп. Публични политики.bg, vol 9, issue 4, с. 49-67, ISSN 1314-2313.

Неравенствата в икономическото развитието се засилват в последните години – както на национално, така и на регионално и местно ниво в държавите членки на ЕС. Преодоляването на регионалните различия и постигането на равномерно и устойчиво регионално развитие се възприема широко като цел на регионалната политика в последните десетилетия. Целта на тази статията е да анализира динамиката на

различията в развитието между регионите в България за период от 10 г. (2007 г. до 2016 г.). Използва се методът на многомерното скалиране като метод за дефиниране на възможните групирания между регионите. Анализът е направен на ниво области, които отговарят на ниво NUTS III единици от европейската класификация. Доказва се тезата, че в рамките на анализирания период (2007 до 2016 г.) регионалното развитие остава неравномерно. През анализирания период се наблюдава цялостно положително икономическо развитие на страната. Въпреки това се отчита и силна териториална поляризация в развитието. В допълнение, различията в нивото на развитие на областите се увеличават. Подобен модел би могъл да създаде затруднения пред гарантирането на устойчиво развитие на национално ниво.

The inequalities in economic development have increased in recent years – both at a national level and at the regional and local levels in the EU Member States. Reducing disparities between regions is widely seen as a goal of regional policy. The purpose of the article is to analyse the dynamics of cohesion among the regions in Bulgaria for a period of 10 years (2007 to 2016). The multidimensional scaling method is used as a method for defining possible groupings across regions. The analysis is done at district level that correspond to a NUTS III level of the EU classification. The survey has demonstrated the hypothesis that, within the analysed period (2007 to 2016), regional development has remained inequitable. During the analysed period, an overall positive economic development of the country is observed. Unfortunately, a strong territorial polarization in the development is also registered. The disparities in the development across the districts have increased during the examined period. Such a pattern of development could create difficulties in ensuring sustainable development at a national level.

9. Калфова, Е., 2018, Оценка на въздействието на регулациите като инструмент за подобряване на качеството на публичните политики - приложение в България., в Маринов, Ал., съст., Оценка на въздействието и въздействие на оценката, УИ "Св. Кл. Охридски", с. 107-123, ISBN 978-954-07-4570-1.

Реформата по въвеждането на оценка на въздействието на законодателството тече в момента в България. Оценката на въздействието се прилага широкообхватно – задължителни са предварителна и последваща оценка на проектите за всички нормативни актове. Основната цел на този анализ е да се направи пилотна оценка на постигнатите резултати от провежданата реформа в първата една година от нейното

прилагане. Оценката се прави чрез експертен анализ по метода на въпросника за оценка (scorecard). Анализът се прави от гледна точка на степента, в която те допринасят за повишаването на качеството на прилаганите публични политики.

The reform of the implementation of the regulatory impact assessment is currently ongoing in Bulgaria. Impact assessment is broadly applied – ex-ante and ex-post evaluation of projects for all regulatory acts is mandatory. The main purpose of this article is to make a pilot evaluation of the results of the reform carried out in the first year of its implementation. The evaluation is done through expert analysis using the scorecard method. The main point of view of the analysis is the extent to which regulatory projects contribute to enhancing the quality of public policies implemented.

10. Калфова, Е., 2018, Quality of Governance and EU Regional Policy. Evidence from Bulgaria, Public Administration for Well-being and Growth Presented Papers from the 26th NISPAcee Annual Conference, NISPAcee Press, ISBN 978-80-89013-97-5.

В последните години редица изследвания обръщат специално внимание на въздействието на качеството на управлението върху реализирането на регионалната политика и специфично върху усвояването на средствата от основните ѝ инструменти – Структурните фондове. Дебатът относно индикаторите, които е подходящо да се използват при тези оценки, тече непрекъснато. Най-използвани са композитни индикатори, които обобщават голямо количество данни и се прилагат за значителен брой страни. Индексът за световно управление (WGI), създаден през 1996 г. е сред най-широко използваните показатели. Напоследък придобива популярност европейският индекс за качеството на публичното управление, който се основава на данните от проучвания на регионално ниво и индексът на местната система за почтеност. Индексът на местната система за почтеност също е изключително качествен индикатор, прилаган достатъчно продължителен период от време. В допълнение, той ни дава възможност направим оценка на ниво област (NUTS III). С цел да се постигне по-висока степен на верификация на резултата са използвани и трите индекса в настоящия анализ.

В тази рамка, основната цел е да се оцени влиянието на качеството на управление върху степента на усвояване на трансферите от Структурните и инвестиционните фондове на ЕС. Анализът е направен на три нива – на национално ниво, на ниво NUTS II единици и на ниво области, които отговарят на ниво NUTS III от европейската класификация.

Причините за този избор са две. Първо, в рамките на многостепенната система на управление на Кохезионната политика на ЕС е от съществено значение качеството на институциите на всяко управленско ниво. В частния случай на България, на ниво NUTS II няма еквивалентна административно териториална единица, а само статистически региони. Второ, основните цели на регионалната политика на ЕС имат именно регионален териториален обхват. При това положение е от съществено значение какъв резултат се постига именно на това ниво.

In the recent years, a number of studies have paid special attention to the impact of quality of governance on the Regional policy, and more specifically on the absorption of resources of its core instruments - the structural funds. The debate on indicators that are appropriate to use in such assessments is ongoing. The most used ones are composite indicators that summarize a large amount of data and apply to a significant number of countries. The World Governance Indicators (WGI), created in 1996, are among the most widely-used indicators. Recently, the European Quality of Government Index (EQI) based on data from regional governance surveys and Transparency international Local Integrity System Index (LISI), have been gaining popularity. Transparency LISI is also index that was applied from long enough time. In the current survey it gives us the opportunity to measure the effect of quality of governance on NUTS III level. In order to achieve an increase in the verification of the result, all three composite indexes were used in this analysis. The main goal of this article is to assess the degree of impact of the quality of governance on the absorption of funds from structural and investment funds. The analysis is done at three levels - at national level, at NUTS II level and at district ("oblast") level, which corresponds to NUTS III units of the European classification. There are two reasons for this multiple level analysis. First, within the multilevel system of governance of EU Regional policy, the quality of institutions at every level of governance is essential. In the case of Bulgaria, at NUTS II level there is no equivalent administrative territorial unit but only statistical regions. The system of regional policy is highly centralized at central government level, with some exceptions on district level governance powers (Kalfova, 2015, p. 85-89). The district level is the traditional regional level of governance. This gives us the reasoning to include in the analysis the district level (NUTS III) also. Secondly, the main objectives of the EU's regional policy are focusing exactly on regional territorial scope. That is way, it is essential to understand what result is achieved precisely at this level.

11. Калфова, Е., 2017, Регионална политика – предизвикателства на оценката., в Танев, Т., М. Стефанова, съст., Приноси към теорията и практиката на публичната администрация: двадесет години специалност "Публична администрация" в Софийския университет, УИ "Св. Кл. Охридски", с. 215 – 235, ISBN 978-954-07-4308-0.

Регионалната политика има нарастващо значение в последните 30 години в Европа. Това прави постоянно актуални въпросите за системата за управлението, инструментите и за методите за оценката ѝ. В тази статия се изследват проблемите при изработване на систематична методологическа рамка за оценка. Основните предизвикателства при оценката на регионалната политика са свързани с широкообхватните цели и множеството различни по тип инструменти, които се използват. Изборът на метод за оценка се разглежда във връзка с типа цели, инструменти и различните етапи на оценката. Представят се различните видове методи, прави се оценка на техните предимства и недостатъци. Смята се, че адаптацията на най-често използваните модели спрямо регионалната специфика и прилагането на интегрирана рамка за оценка, включваща статистически, иконометрични и качествени методи, е единственият възможен подход за изработване на адекватна оценка на регионалната политика.

Regional policy has growing importance in the last 30 years in Europe. This makes the debate on governance, the instruments and the methods of evaluation is ongoing. This paper examines the problems in the elaboration of a systematic methodological framework for policy evaluation. The main challenges in policy evaluation of regional policy are related to its large range goals and the many different types of tools used. The choice of methodology for policy evaluation is related to the type of goals, type of tools and the different stages of the evaluation. Different methodologies are described altogether with evaluation of their advantages and disadvantages. It is considered that the only possible approach for elaborating adequate framework of evaluation of regional policy is through adaptation of the most commonly used models according to regional specifics and using an integrated framework of evaluation that includes statistical, econometric and qualitative methods.

12. Kalfova, E., 2017, Inter-municipality Cooperation in Bulgaria – Between the Necessity and Impact of EU Policies, 25th NISPAcee Annual Conference. Presented Papers from the 25th NISPAcee Annual Conference, NISPAcee Press, ISBN: 978-80-89013-96-8.

Предмет на анализ е развитието на междуобщинското сътрудничество за предоставяне на публични услуги в България с оглед на форма на рационализиране на местното управление и възможностите за прехвърлянето на управлението на тези услуги на регионално ниво. Целта е да се проучат причините за въвеждането на междуобщинското сътрудничество за предоставяне на публични услуги, или по-скоро ограниченото му прилагане в България. Българската практика показва, че дори и на чисто рационално ниво ползите от междуобщинското сътрудничество да са очевидни, това не винаги води до бързото и лесното му въвеждане. В България сътрудничеството между общините и по-специално за предоставянето на публични услуги не е част от управленската и административната традиция. Независимо от това, през последните години то постепенно навлиза в практиката, но като резултат от необходимостта моделите на предоставяне на публични услуги да се приведат в съответствие с изискванията на ЕС, свързани с използването на Структурните фондове и/или с прилагането на европейски политики. Тази хипотеза е поставена на емпирична проверка в това изследване. Аналитичният подход произтича от предположението, че в резултат на въвеждането на нова управленска практика, се развива процес на „учене“ и тя навлиза и в други сфери. Иначе казано, търсим отговор на въпроса дали внедреният подход, който е „чужд“ на съществуващата административната традиция, е успява да промени управленската и административната практика в България и да активира сътрудничеството между общините в частност. Изследването е продължение на предходни изследвания на автора, като тук те се доразвиват чрез прилагането на сравнителен анализ между реформата в сектора на управление на отпадъците и този на ВиК услугите.

This paper examines the development of the inter-municipality cooperation for providing public services in Bulgaria in view of as a form of rationalization of the local governance and the possibilities for transfer the governance of these services to the regional level. The purpose of this analysis is to investigate the reasons for the inter-municipality cooperation for provision of public services, or rather the limited practice in Bulgaria. The Bulgarian practice shows that even through on a purely rational level the benefits of the inter-municipality cooperation might be evident this does not always lead to fast and easy introduction into the practice. In Bulgaria the inter-municipality cooperation and for the provision of services in particular is not part of the governance and administrative tradition. Nevertheless, in the past years it is gradually penetrating the practice, but generally as a result of the necessity to align the models of

providing public services with the EU requirements related to the utilization of the Structural Funds and/or with certain requirements of the Community policies. This hypothesis was put to empirical verification in research. This analytical approach derives from the assumption that as a result of the established practice a process of “learning” is developing and the established governance and administrative practice is considered in spheres different from the one where it is normatively required. Otherwise put, we are looking for an answer to the question whether the introduced approach that is alien” to the domestic governance and administrative tradition has succeeded in changing, however slightly, the governance and administrative practice in Bulgaria and activate the cooperation among the municipalities in particular. The study is a continuation of the author's previous research, where they are further developed by applying a comparative analysis between the reform in the waste management sector and water sector management.

13. Калфова, Е., 2016, Изработване на оценка на въздействието – как въздействията трябва да бъдат оценявани, в Илиева, Сн., М. Маркович, Й. Янкулова, съст., Лидерство и организационно развитие, УИ „Св. Климент Охридски“, с. 1019-1026, ISBN:978-954-07-4129-1.

Изследват се проблемите при избора на метод за осъществяване на оценката на въздействието. Изборът на метод се разглежда във връзка със зависимост от няколко основни фактора. Разглежда се зависимостта метод – цели на оценка на въздействието, метод – обхват на оценката на въздействието, метод – включване на поднационални нива на управление и зависимостта между ролята на оценката на въздействието – предварителна или последваща и методи за анализ. Смята се, че адаптацията на най-често използваните методи и включването на показатели от поведенческата икономика ще доведе до по-добро разбиране на проблемите; до изработване на по-широк набор от алтернативни решения; до повишаване на ефективността на предложените регулации и нерегулаторни инструменти.

The paper explores the problems related with choosing proper approach for impact assessment. Choosing the method depends on several key factors. It is discussed dependencies like “method – goals of impact assessment”; “method – scope of impact assessment”; “method – subnational level of governance” and “method – role of the impact assessment (ex ante and ex post)”. It is considered that the modification of the most commonly used methods and accepting behavioral

economic indicators shall result in better understanding of the problems, larger choice of alternative decisions and finally shall improve efficiency of the proposed regulatory and non-regulatory tools.

14. Калфова, Е., 2015, Реализирането на програми и проекти на ЕС – предпоставка за хоризонтална интеграция на управлението на местно ниво., Стойчева, М., В. Георгиев, съст., Сборник – 15 години специалност Европеистика, УИ "Св. Кл. Охридски", с. 74 – 86, ISBN 978-954-07-3960-1.

Комбинацията от търсенето на ефективност и ефикасност на управлението, засилена децентрализация и дерегулация и практиките на многостепенно управление в ЕС предполагат по-висока степен на хоризонталната интеграция в управлението. Хоризонталната интеграция на управлението е форма на рационализация на управлението. Тя изисква създаването на система за координация и сътрудничество между отделните участници в управленския процес на съответното ниво на управление. За местно ниво на управление това означава да съществуват системи за координация на дейностите между общините, и/или система за сътрудничество, и/или сдружаване на местните власти, както и с останалите участници в управлението и процесите по изработване и провеждане на публични политики на местно ниво – представители на гражданското общество, социалните партньори, представители на централната власт и други заинтересувани участници. Така достигаме до въпроса за връзката между начинът на осъществяване на програмите и проектите, финансирани от ЕС, и измененията в управленската практика на местно ниво в България в сферата на между общинското сътрудничеството. Целта на тази статия е да се очертае степента, в която въвежданите управленски и административни практики от ЕС повлияват тези в България и се възприемат и в по-широки сфери на публичното управление от нормативно задължителните.

The seeking for efficiency and efficiency of governance combined with increased process of decentralization and deregulation altogether with multi-level governance practices in the EU implies a greater degree of horizontal integration of governance. Horizontal integration of the governance is a form of rationalization. It requires the establishment of a system of coordination and cooperation between the different participants at each level of governance. For the local

level of governance this means establishment of system of coordination between municipalities and/or cooperation system and/or association between the local authorities involving the rest of the participants in the governance and policy making process - representatives of civil society, social partners, representatives of the central government and other stakeholders. This refers to the topic for the connection between implementation of EU projects and programs and the changes in the local governance practices in the area of inter-municipality cooperation. The purpose of this paper is to reveal the level of influence of EU governance and administrative practices upon governance patterns in Bulgaria exceeding legislation.

15. Калфова, Е., 2014, В търсене на регионалното ниво на управление, сп. Публични политики.bg, том 5, брой 1, с. 18-27, ISSN 1314-2313.

В последните две десетилетия мястото и ролята на регионалното ниво на управление в общата управленска и институционална система на държавата е предмет на постоянен научен, а и политически дебат. Предлагат се множество варианти за административно-териториални и институционални реформи. На фона на този нарастващ практически интерес се очертава липсата на теоретична яснота - понятия като „регион”, „регионално управление”, „регионални институции” се употребяват едновременно за доста различни феномени. Настоящата статия си поставя за цел ясното дефиниране на интегрирано понятие за регионално ниво на управление, за регионални институции и за факторите за тяхното развитие.

In the last two decades the place and the role of the regional level of governance in the municipalities and in the central government is a permanent subject of debate among the scientists and the politicians. Recently many solutions for territorial and administrative reforms emerged. Despite the increasing practical interest there is no clear theoretical definition – concepts like “region”, “regional governance”, “regional institutions” are used for naming quite different phenomena. The goal of the paper is to set clear definition for integral concept regarding regional level of governance, regional institutions and main factors for its development.